

SLADKÝ ŽIVOT

Pippa Roscoeová
Dlužíš mi to,
princezno!

 HARLEQUIN®

PIPPA ROSCOEOVÁ

DLUŽÍŠ MI TO,
PRINCEZNO!

PŘEKLAD

LENKA TICHÁ

Milá čtenářko,

nedávno, nevím už přesně, ve kterém to bylo měsíci, byl hrdina „nejbohatší člověk na světě“... Přišlo mně proto úsměvné, když jsem se v povídce nazvané Přelud z Maroka, kterou si můžete přečíst tento měsíc, dozvěděl, že její hlavní hrdina, Joao, je rovněž „nejbohatší člověk na světě“. A mám pocit, že kdybych se na to soustředil, vybavil bych si těch „nejbohatších lidí na světě“ ve svých knížkách povícero.

Občas mě napadá, jestli tím, že před Vámi jako na běžícím páse nechávám defilovat milionáře a miliardáře, nevytvářím přece jenom příliš konzumní obraz světa, v němž je štěstí spojeno jen a pouze s bohatstvím. Ale pak si vzpomenu na všechny ty pohádkové zlaté kočáry a zlaté šaty a zlaté zbroje, a mávnu nad tím rukou. K pohádkám přece trocha toho pozlátka patří.

Tak si ho užijte! Nezapomeňte ale na to, že to skutečné štěstí i mí hrdinové nakonec nacházejí někde jinde než v tom, že si můžou ve své pokladnici plavat jako Strýček Skrblík.

I když... být šťastný a bohatý je určitě lepší než být chudý a šťastný...

Ale o tom se pohádky nepíší!

S láskou

Váš Harlequin

Pippa Roscoeová

**DLUŽÍŠ MI TO,
PRINCEZNO!**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Virgin Princess's Marriage Debt

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Lenka Tichá

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Pippa Roscoe
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5753-4 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5754-1 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5755-8 (PDF)

PROLOG

Theo znovu mrkl na hodinky. Zpozdila se. Nebylo to poprvé, co se v noci vykradli z budovy příšerně drahé švýcarské internátní školy, ale tentokrát tu něco nehrálo. Řekla mu, že pro něj má překvapení, a Thea vůbec nenapadalo, co by to mohlo být.

Protože Sofiu znal, mohlo to být cokoliv. Byla už zkrátka taková. Impulzivní, lehkomyšlná, často i tajnůstkářská... a nesmírně přitažlivá. Dlouho mu trvalo, než uvěřil, že není jako ostatní spolužáci. Tuhle školu nenáviděl.

Nebyl naivní. Věděl, že chodit do tak prestižní instituce není samozřejmost – zvláště když se ho ostatní studenti snažili na každém kroku přesvědčit, že tu nemá co pohledávat. Brzy si uvědomil, že ho mezi sebou nechťejí, protože jako chudý nemanželský syn, navíc studující na stipendium, znečišťuje jejich stylové prostředí.

Při tom pomyšlení se ušklíbl. Proč by to tu mělo být jiné než v Řecku, kde vyrůstal s matčinou rodinou?

Učitelé nebyli o moc lepší. Pokud někdo něco provedl, svalili vinu na něj. Ale vynikající prospěch mu upřít nemohli. Bylo mu sedmnáct, a už měl stipendijní nabídky na vědecké obory u několika

nejproslulejších světových univerzit. Nic to nemohlo ohrozit. Ne, Theo Tersi se postará, aby se už nikdy nemusel vrátit na peloponéskou vinici patřící matčině rodině. Stane se bankéřem nebo jinou významnou osobností ve finančním světě. Chtěl kancelář, jakou měl matčin současný zaměstnavatel, který mu toto vzdělání platil.

Nikdy se nebude hrabat v hlíně jako jeho strýcové a bratraci, kteří se mu od narození posmívali. Takže se těm hrubiánům, kteří ho tu šikanují, nevzepře. Neohrozí nic, kvůli čemu tak tvrdě pracoval. Chtěl víc, pro matku i pro sebe. Už nikdy nepocítí odmítnutí, stud ani hlad... A jakmile z téhle školy vypadne a získá vysokoškolský titul, nikdo se nad něj už nikdy nebude povyšovat.

Znovu se podíval na hodinky, jejichž kulatý bílý ciferník se leskl v měsíčním světle. Kde sakra Sofia je? Obvykle na něj už čekala. Rozhlédl se. Noc mu připadala nepřírozeně tichá, jako by tajila dech očekáváním...

Také to cítil. Naději, že se Sofia každou chvíli vynoří zpoza nějakého keře. Občas se musel štípnout, aby se přesvědčil, že se mu to jen nezdá. Opravdu se taková dívka zajímá o někoho, jako je on? Ale dnes večer jí to poví. Řekne jí, že ji miluje. Že chce, aby po skončení univerzity byla s ním... a že povedou život, o jakém v posledních šesti měsících často mluvili. Po-dařilo se jí prolomit hněv a nedůvěru, které k ní cítil, když se seznámili, a pomáhala mu ustát posměch a kruté žertíky, jimiž ho trápili ostatní studenti.

Poslední dobou pro něj byla jediným světlým bodem. Velmi dlouho se jeho život, kdy se musel hodně snažit, aby vůbec přežil, točil jen kolem něj a jeho matky. Nenáviděl, jak s ní její příbuzní zacházejí... kvůli němu i jeho otci, kterého nepoznal a ani ho poznat nechtěl. Přestěhování z Řecka do Švýcarska

a příležitost, kterou dostal tím, že ho přijali do této školy – pro hospodyně a jejího syna téměř nepředstavitelná –, znamenaly nový začátek.

Navzdory tomu, jak se k němu ostatní chovali, byl Theo rozhodnutý vyčkat na pravou chvíli, protože věděl, že ho to dostane tam, kde chce být. Jakmile však poprvé uviděl Sofii... s modrýma očima v barvě moře, které jiskřily uličnictvím... srdce se mu rozběhlo jako splašené a objevil v životě něco víc než jen studium a odhodlání. A ten tlukot srdce neutichl. Připadal si tak pokaždé, když ji spatřil.

Působila dojemem, že se jí nikdy nemůže stát nic zlého. A bylo to návykové. Nasával ten pocit pokaždé, když dostal šanci. Zároveň si však o ni dělal starosti a chtěl ji chránit dokonce i před ní. Ředitel se vyjádřil jasně – pokud toho vtípálka, který ve škole provádí kanadské žertíky, přistihnou, vyloučí ho. Theo pochyboval, že by vedení školy napadlo, že je viníkem ten líbezný a nevinně vyhlížející plavovlasý anděl, jakého Sofia představovala. A nemohl popřít, že právě ta zvláštní vzrušující kombinace nevinnosti a uličnictví ho k ní od začátku přitahovala.

Nebyl si jistý proč, ale připadalo mu, že z ní kromě jiného vyzařuje i hluboké zoufalství. Jakási naléhavost, která ho dojíkala a probouzela v něm lásku. O rodině mu toho moc neřekla, jen občas utrousila narážku o láskyplném, ale přísném domově, kde se nemůže chovat tak svobodně, jak by si přála. Nepřipadalo mu to jako důvod, před kterým by utíkal. Ale časem její skrytá tajemství odhalí. Má na to zbytek života.

Popuzovalo ho, že jedním z jejích tajemství je i *on*... Hodně se to blížilo pocitům, které podle jeho názoru cítil jeho otec, když v noci Theova narození utekl z vesnice. Jako by v něm to novorozeně vyvolávalo hanbu a rozpaky.

Uslyšel zašustění v křoví po své levici a srdce se mu rozbušilo s vědomím, že se neuklidní, dokud ji neuvidí.

„Tersi. Řekli mi, že tě tu najdu.“

Strach rozdrtil všechny jeho naděje, když místo Sofiina slabého iondorrského přízvuku prořízl noc ředitelův hlas.

Strnul jako socha. Sevřelo se mu srdce a okamžitě se mu zvedl žaludek úzkostí, že byl přistižen při něčem, co neměl dělat. Ale hlavně měl starost o Sofii.

„Co se děje?“ odvážil se zeptat muže, který ho nikdy neměl rád.

„Konečně jsem dopadl toho vtipálka. Opravdu sis myslel, že dovolím, aby moje auto, *moje auto*, skončilo na střeše sportovní haly, a nic s tím neudělám?“

Theo zavrtěl hlavou. „Nemám tušení, o čem to mluvíte, pane.“

Z ponurému výrazu staršího muže bylo zřejmé, že mu nevěří. Ani na vteřinu. Thea se začala zmocňovat panika.

„Kde je Sofia?“

„Princezna se vrátila do Iondorry.“

„Princezna? Co tím myslíte?“ vypravil ze sebe Theo zmateně.

„Copak ti to neřekla?“

„Co mi měla říct? Pane, prosím...“

„Snad sis vážně nemyslel, že by se princezna mohla zajímat o...“

Ředitel zřejmě spatřil Theův výraz, který rychle vystřídala zuřivost.

„Je to zkrátka tak. Odjela. A ty budeš litovat dne, kdy jsi ten poslední žertík provedl.“

„Pane Templetone, vašeho auta jsem se ani nedotkl,“ bránil se Theo a přitom se zoufale snažil ovládnout.

„Opravdu? Tak proč byla pod volantem mého mini cooperu zapadlá tvoje školní šála?“

„Nemám tušení...“

Hrůza zasáhla Thea jako blesk. Naposledy svou šálu viděl uvázanou kolem Sofiina krku, zatímco se třásla na chladném zimním slunci. Lhala mu? Skutečně je princezna? To je přece nesmysl.

Cestou do ředitelny si v hlavě přehrával vzpomínky, které se mu v paměti míhaly jako kaleidoskop. Každé setkání, každý rozhovor i každý polibek získaly úplně jiný rozměr. Snášel posměšné pokřikování i jízlivé poznámky spolužáků, kterými znevažovali jeho skromný původ, protože tato škola byla jeho vstupenkou do jiného světa. Šancí jak se pozvednout bez ohledu na to, co ostatní lidé říkají nebo dělají.

Ale Sofia? To ona chtěla udržet jejich vztah v tajnosti. To ona jako jediná věděla, že tu dnes v noci bude. To ona mu řekla, že pro něj má překvapení. To ona prováděla celou dobu kanadské žertíky a na místě toho posledního nechala jeho šálu.

Pohrávala si s ním od začátku? Strávila posledních šest měsíců snahou o to, aby ho úplně zničila a hodila na něj vinu za vlastní šprýmy? Od začátku o ní pochyboval, protože hluboko uvnitř poznal, že je to prolhaná mrcha? Byla nakonec nejkrutější ze všech, když ho přiměla, aby se do ní zamiloval?

Bude vyloučen. O všechno přijde. A jen kvůli ní.

PRVNÍ KAPITOLA

Paříž... o deset let později

Kněžna Sofia de Loria z Iondorry pohlédla na pařížské panorama, zatímco slunce pomalu klesalo přes střechy a kočičí hlavy v ulicích města, o kterém někteří říkají, že je nejromantičtějším v celé Evropě. Neuniklo jí, jaká je to ironie. Dnes večer se seznámí s mužem, s nímž stráví zbytek života. Ne že by s tím měla něco společného romantika. Kdepak, tím úkolem byla pověřena Angélique – praktická a odhodlaná dohazovačka, která byla zaměstnána výhradně pro tento účel.

Pokoje přepychového hotelu v šestém městském obvodu prosycovala umělá vůně jasmínu a Sofia se toužila vrátit do svého paláce v Iondoře. I když se jí místnost laděná do bílých a zlatých tónů líbila, zoufale toužila padnout na měkké polštáře na pohodlné široké posteli a přikrýt se neuvěřitelně silnou přikrývkou.

Už dlouho vykonávala diplomatické povinnosti, které na ni kvůli otcově nepřítomnosti ve veřejném dění doléhaly čím dál častěji, a stále víc zjišťovala, že si nepřeje nic jiného než jet domů.

Odtrhla pohled od působivého výhledu na Lucemburskou zahradu a přešla do obývacího prostoru

ohromujícího apartmá. Včerejšek strávila v Praze a dva dny předtím v Istanbulu. Její tělo se v kostýmu na večerní maškarní ples pohybovalo strnule – korzet jí držel rovná záda a zvedal ňadra do hlubokého širokého výstřihu.

Připadala si úplně spoutaná, což pro ni nebylo nic neznámého. Honzík na sukni a široká zlatá vlečka v ní vyvolávaly dojem, že za sebou táhne tíhu celého světa, a neubránila se pomyšlení, že se to k dnešnímu večeru skvěle hodí.

Maškarní ples uspořádaný na oslavu narozenin jedné z členek evropské nijak zvlášť důležité šlechtické rodiny nabízel dokonalou příležitost, jak se seznámit s třemi případnými nápadníky, aniž by přitáhla pozornost světového tisku nebo intriky vyšší společnosti, jejíž příslušníci se zatajeným dechem čekali, za koho se kněžna vdova provdá příště.

Bodlo ji u srdce, když si připomněla, jak ji mezinárodní tisk s oblibou nazývá, až se to téměř stalo součástí jejího titulu. Kněžna vdova Sofia z Iondorry.

Text byl pokaždé doplněn jejími fotografiemi ve smutečních černých šatech, které nosila k uctění památky zesnulého manžela a s nimiž její bledá pleť ostře kontrastovala. Od tragédie, kdy Antoine zemřel, už uplynuly čtyři roky.

Její srdce se sevřelo zármutkem, který za ta léta téměř nepolevil. Jejich svazek nebyl v pravém slova smyslu láskyplný, ale Antoine byl její přítel a důvěrník. Věděl o nemoci jejího otce a pomáhal ji chránit před světem. Podporoval ji během krátkého manželství, kdy si zvykala, že se stane kněžnou mnohem dřív, než kdokoliv očekával.

Chyběla jí jeho tichá podpora a pochopení a znovu se jí zmocnil zvláštní zmatek, který v ní jeho šokující úmrtí při charitativních automobilových závodech vyvolalo. Záznam hromadné srážky šesti aut v Le

Mans otřásl mnoha národy, ale jeden z nich úplně zdrtil. Protože o život přišel právě Antoine.

Nemohla si však dovolit zůstat navždy ve smutku, zvláště dnes večer. Antoine, víc než kdokoliv jiný, by pochopil, proč se kvůli blahu země potřebuje znovu vdát. Otcova choroba se v posledních několika měsících zhoršila a ať už se jí to líbilo nebo ne, tajná rada měla pravdu. Jestli zprávy o jeho nemoci proniknou na veřejnost, zatímco bude Sofia stále ovdovělou kněžnou, ocitne se budoucnost země ve vážném ohrožení.

V době, kdy zcela nezkušený ministerský předseda musel činit obtížná úsporná opatření, byl monarcha jedinou zárukou a stabilitou, v níž lidé věřili. A oznámení o otcově stavu přežije Iondorra pouze tehdy, bude-li mít naději do budoucna – pohádkovou svatbu předznamenávající další generaci vládnoucí rodiny.

Antoine nemohl za to, že během čtyřletého manželství nepočala. Několikrát to zkusili, ale nakonec si Sofia musela přiznat, že se ani jeden z nich nedokáže přimět ke skutečnému završení manželství. A věděla proč. Jen jednou zažila tak silnou přitažlivost, že to ohrozilo její zdravý rozum, ale s Antoinem to nebylo.

Netrvalo dlouho a její manžel se po potěšení, které mu nemohla nabídnout, začal poohlížet jinde. Choval se velice diskrétně, když tu a tam na několik dní zmizel a vrátil se s nějakým neskutečně drahým dárkem, který jí se sklopenýma očima věnoval.

Nezlobila se na něj, ani se jí to nedotýkalo tak, jak by mělo. Místo toho cítila jen velký smutek, že muž, kterého měla ráda jako přítele a bratra, se ocitl polapený ve stejné kleci jako ona. Ve víru povinností a manželství bez vášně.

A teď stála na počátku dalšího svazku. Nemí šílené opakovat stejné věci stále dokola a přitom očekávat jiný výsledek?

„Jste připravená?“ ozvala se za ní Angelique.

„Na bleskové námluvy?“ ušklíbla se Sofia. „Ano, jsem,“ odpověděla si na vlastní otázku, ačkoliv celou dobu odmítavě vrtěla hlavou.

Angelique se usmála a její rysy ztratily část obvyklého zarputilého profesionálního výrazu.

„Víte určitě, že to chcete? Pořád to můžete zrušit a najít jiný způsob...“

„Snažíte se přijít o provizi? To není moc moudré.“

Angelique naklonila hlavu na stranu. „Ujišťuji vás, Vaše Jasnosti, že jsem s ohledem na finanční situaci zcela zajištěná. A protože jste požádala o maximální utajení, zůstane taková i moje pověst. *Máte* na vybranou, Sofie.“

Ale obě věděly, že je to lež. Sofia znovu pohlédla na okno, jako by jí snad mohla uletět jako pták a uniknout před tím, co se má stát. Protože se stále nedokázala vyrovnat s tím, že po dnešním večeru se její život dramaticky změní.

Ano, seznámí se s mužem, kterého si vezme za manžela, ale to nebylo všechno. Připadalo jí, že stojí na kraji prudkého srázu, ale nevidí dolů. A to ji pobuřovalo. Zuřila kvůli tomu, kolik obětí už učinila a kolik jí jich do budoucna ještě čeká. Jenže kněžny nepodléhají záchvatům vzteku. Vdávají se.

„Dobře,“ pronesla Angelique konečně, jako by také vycítila, že není cesty zpět. „Mám vám přednést nějaký motivační projev, Vaše Jasnosti?“

Sofia se při jejím jemném humoru neubránila úsměvu. Měla pocit, že uplynula léta od chvíle, kdy ji něco pobavilo. Opravdu to *byla* léta.

„Jaký by se vám líbil? Má být ve stylu *Statečného srdce*, *Run the World* od Beyoncé nebo něco *à la* Churchill?“

Sofia se sklesle uchechtla. „Snahy porozumět skotskému přízvuku se raději vzdám. Asi nemáte něco

osobního jen pro mě?“ zeptala se a okamžitě svého zraněného tónu zalitovala.

„Mám,“ odpověděla Angelique a upřela na ni vážné oči. „Bude z vás skvělá kněžna. Postaráte se o Iondorru stejně zodpovědně jako každý, kdo seděl na trůnu před vámi. Budete vládnout s láskou, zodpovědností i porozuměním, a tím jí zajistíte dlouhodobé místo mezi nejvýznamnějšími národy světa. A dosáhnete toho po boku muže, který vás bude milovat, ctít a chránit tak, že vám umožní chránit vaši zem. Vy, Vaše Jasnosti, jste silou, se kterou se musí počítat, a přeji vám, abyste našla muže, který je vás hoden. Ti tři nápadníci jsou skvělí kandidáti. Chápu vaše povinnosti i životní roli a jsou ochotni a schopni vás podpořit. Takže už přišla ta pravá chvíle.“

„Jít na ples, kmotříčko vílo?“

„Ne, Sofie,“ namítla Angelique jemně. „Sundat Antoineův prsten.“

Sofia se dotkla snubního prstenu na prsteníčku. Případalo jí, že nenosit ho je svatokrádež, a přece by to Antoine pochopil. S pocitem, že jí minulost proklouzává mezi prsty, položila jednoduchý zlatý kroužek, který nosila osm let, na noční stolek.

Když Angelique odešla z místnosti, Sofia upřela pohled zpátky na pařížské střechy. Byla vděčná za povzbudivá slova a na chvíli podlehla jejich kouzlu.

Ale pozitivní odhodlání, které jí proudivo žilami, s odchodem Angelique zmizelo. A poprvé za dlouhou dobu odložila statečný výraz a podlehla vyčerpání.

Otcův stav se v posledních několika měsících zhoršil a zesílil nutnost učinit krok, kterému se několik let vyhýbala. Cena za to, aby utajila otcovu chorobu, byla obrovská, a bude ji muset platit znovu a znovu. Protože obyvatelé Iondorry potřebují jistotu.

Představila si své nepatrné evropské knížectví